

дира ни, опитността на когото е имала здра
вото основание да не вѣрва на никакво кава-
лерство, никакви подписани книжа за миръ,
освенъ въ силата на оръжието си и въ пра-
вото на законитѣ за спечелване на победата.

Мълчаливо всички заехме мѣстата си. Ми-
наха десетъ-петнадесетъ минути откакъ пра-
теникътъ бѣше си отишелъ, който сжщо зая-
ви, че съ бой ще си отворятъ пжтъ, за да про-
дължатъ за домоветѣ си. Картечницитѣ и пуш-
китѣ се насочиха по очертанята на против-
никовата позиция, готови да стрелятъ по всѣки,
който би се опиталъ да мине напредъ. Вечер-
ната дрезгавина постоянно се сгжствяваше и
обезформяваше очертанята на нѣколкото дър-
вета, прѣснати като нѣми свидетели между
дветѣ неприятелски линии. И ето, въ стана
на неприятеля се дочу шумъ и глъчъ, а сърд-
цата, натежнѣли отъ напрежение — потръпнаха.

— Братя, братя — безъ оръжие сме, идемъ
ви на гости, много стотици гласове завикаха,
изкочиха отъ окопитѣ си и съ отворени обя-
тия тръгнаха къмъ насъ. Тогава и нашитѣ
войници оставиха оръжието си и отъ две про-
тивоположни страни учестиха крачки, устре-
миха се погледи, ржце се обвиха и устни се
слѣха. Цѣла нощъ пригрѣдки и братски цѣ-
лувки, докато зора се пробуди.

.